

A Fővárosi Ítéltábla a Ruzshty Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Ruzshty Gyula ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Pogár László ügyvéd által képviselt alperes ellen, megbízási díj megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2016. február 23. napján meghozott, 28.P.21.725/2015/15. számú ítélete ellen, a felperes részéről 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 23.286.720 (huszonhárommillió-kétszáznyolcvanhatezer-hétszázhusz) forintot, és annak 2015. január 13. napjától a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát. A felperest mentesíti az alperes javára perköltség fizetése alól, és az alperest kötelezi, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2.489.400 (kétmillió-négyszáznyolcvankilencezer-négyszáz) forint elsőfokú perköltséget.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2.294.700 (kétmillió-kétszázkilencvennégyezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes végleges keresete szerint a Ptk. 478. § (1) bekezdése alapján – a 2009. augusztus 1. és 2014. november 30. közötti időszakra – összesen 30.025.956 forint megbízási díj, és a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Követeléséből elsődlegesen 26.150.910 forint után 2014. május 6. napjától, 3.875.446 forint esetében pedig 553.578 forint részösszegek után 2014. június és 2014. december között minden hónap 6. napjától, másodlagosan 3.274.695 forint után 2009. december 15-től, 4.799.274 forint után 2011. január 1-től, 5.325.663 forint után 2012. január 1-től, 5.765.155 forint után 2013. január 1-től, 6.432.545 forint után 2014. január 1-től, 4.428.622 forint után pedig 2014. augusztus 15-től érvényesített késedelmi kamat igényt.

Keresete ténybeli alapjaként előadta, hogy 1993. május 18. óta végzett az alperes részére ügyvédi tevékenységet. Megbízási szerződésüket 2001. szeptember 1. napján megújították és egységes szerkezetbe foglalták. E szerint az ügyvédi tevékenység ellátásáért 240.000 forint átalánydíj illette meg, amely minden tárgyhót követő hónap 5. napjáig számla ellenében volt esedékes. Megállapodtak abban is, hogy a megbízási díj minden évben – a cég alkalmazottainak járó emeléssel egyidőben – legalább a KSH által közölt hivatalos infláció mértékével megemelkedik. Ezt

követően a megbízási szerződést több alkalommal, minden esetben kizárólag a megbízási díj mértéke tekintetében írásban módosították, 2008. április 1-től 676.500 forint + áfa összegű havi átalánydíj illette meg. Az alperes 2009 augusztusáig a szerződés szerint járó megbízási díját megfizette. 2009 júliusában az alperes ügyvezetője gazdasági nehézségekre hivatkozva telefonon kérte, hogy augusztus 1-től átmenetileg csak 390.000 forint + áfa díjat számlázzon, azzal, hogy a cég pénzügyi helyzetének stabilizálását követően díjtartozását rendezik és a díjkülönbözetet megfizetik. Az alperes kérésének eleget tett, majd 2014. július 21-én felhívta díjtartozásának megfizetésére, figyelemmel arra, hogy tudomást szerzett arról, az alperesnél 2014 áprilisában fizetésemelésre, nagy összegű prémium és bónusz kifizetésekre került sor. Az alperes a díjkülönbözet megfizetését visszautasította, és 2014. szeptember 8-án november 30. napjára a megbízási szerződését felmondta.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját,összagszerúségét egyaránt vitatta. Álláspontja szerint a 2010 januárja előtti időszakra vonatkozó (1.432.500 forint + áfa) megbízási díjat a felperes elévülés miatt bírósági úton nem érvényesítheti. Állította, hogy a megbízási szerződést 2009 júliusában szóban módosították, és a felperes megbízási díját 390.000 forint + áfa összegre csökkentették.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, és a felperest az alperes javára 3.810.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte.

Ítéletének indokolásában kifejtette: az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény (a továbbiakban: Ütv.) 23. § (1)-(2) bekezdése értelmében az ügyvédi megbízást és annak módosítását is írásba kell foglalni, ennek elmaradása esetén az ügyvéd köteles a szerződés tényleges tartalmát bizonyítani. Tényként állapította meg, hogy a felek 2008-ban írásban 676.500 forint + áfa összegű, évenként emelkedő megbízási díjban állapodtak meg, és a számlázás 2009. júliusig ennek megfelelően történt. Az alperes ügyvezetője 2009 júliusában telefonon arra kérte a felperest, hogy „hármassal kezdődjön a fizetése”, ezért a felperes a következő hónaptól 390.000 forint + áfát számlázott és az alperes ezt az összeget fizette meg. A felek ráutaló magatartása is bizonyította a díjcsökkentésre vonatkozó szóbeli megállapodásuk tartalmát, ezért álláspontja szerint a felperes másodlagos kereseti kérelme alaptalan. Rámutatott: a díjfizetés huzamosabb időre szóló csökkentése a megbízási szerződés módosítása, amelyet írásba kellett volna foglalni. Az írásba foglalás elmaradása a szerződésmódosítás érvényességét nem érintette, azonban annak pontos tartalmát a felperesnek kellett volna bizonyítania. Utalt arra, hogy **B. G.** vitatta, hogy a felperessel utólagos kompenzációban állapodtak meg, míg **K. Gy.** és **Á. V.** tanúk az ügyről közvetlen tudomással nem bírtak. Álláspontja szerint egybehangzó akaratnyilatkozatok hiányában a felek között az elmaradt díj utólagos kompenzálására vonatkozó megállapodás nem jött létre. **B. G.**nek a kérdés jövőbeni „rendezésére” vonatkozó kijelentésének bizonytalanságát az ügyvéd felperesnek észlelnie kellett volna, és kezdeményeznie kellett volna a megállapodásuk írásbeli rögzítését. Az a körülmény, hogy a felperes szerződését 2007-ben fel kívánta mondani azért, mert a 448.000 forint megbízási díj nem fedezte az iroda kiadásait, nem volt alkalmas annak bizonyítására, hogy az alperes utólagos díjkompenzációra vállalt kötelezettséget. Mindezek miatt a felperes nem bizonyította, hogy megállapodtak abban, a cég pénzügyi helyzetének rendezése után az alperes visszamenőleg megfizeti a díjkülönbözetet, ezért az elsődleges kereseti kérelme is alaptalan.

A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes és a jogi képviselője közötti díjmegállapodás szerinti 10% + áfa ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelezte a felperest.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, és alperesnek elsődlegesen a másodlagos, másodlagosan pedig az elsődleges

kereseti kérelme szerinti marasztalását kérte. Harmadlagos fellebbezési kérelme az alperes javára megállapított perköltség leszállítására irányult.

Fellebbezésében kifejtette: a perben mindvégig azt állította, hogy az írásbeli megbízási szerződést nem módosították. Az abban kikötött megbízási díjhoz ragaszkodott, kizárólag a megfizetésére adott haladékot az alperesnek, és soha nem tett olyan nyilatkozatot, hogy a díja egy részéről lemond. Rámutatott, az elsőfokú eljárás során megindokolta, hogy díjának leszállítása azért sem volt számára elfogadható, mert az az ügyvédi iroda költségeit sem fedezte volna. Az alperesnek a megbízási díj csökkentésére vonatkozó álláspontja életszerűtlen is, figyelemmel arra, hogy a megbízással érintett ügyvédi tevékenység változatlan maradt, sőt a későbbiekben jelentősen nőtt. Álláspontja szerint a javára kellett volna értékelni, hogy az alperes részéről semmilyen okirat nem merült fel a megbízási díj leszállítására nézve, holott azt éppen az alperes érdeke kívánta volna meg. Rámutatott, hogy **B. G.** tanú elismerte, a végleges díjcsökkentést nem fogadta el és abban állapodtak meg, hogy a megbízási díját később rendezik. A rendezés szó Ptk. 207. § (1) bekezdése szerint figyelembe vehető értelme pedig a későbbi kifizetés. Utalt arra, hogy az alperesnek a díj végleges csökkentésére vonatkozó kérését nem fogadta el, ezért nem volt a felek részéről egybehangzó, mindkettejük által egyformán értelmezett és elfogadott tartalmú nyilatkozat. A Ptk. 205. § (1) bekezdése és 213. § (1) bekezdése szerint a megbízási szerződés módosítására vonatkozó megállapodás hiányában pedig az írásbeli szerződés rendelkezései alkalmazandók, és perbeli követelését annak alapján kellett volna elbírálni.

Álláspontja szerint a megbízási tartalmának az Ütv. 23. § (2) bekezdése alapján történő bizonyítására csak abban az esetben kerülhetett volna sor, ha a felek között a megbízási szerződés lényeges tartalmának a módosítására vonatkozó megállapodás bizonyítottan létrejött. Az ítélet azért is jogszabálysértő, mert a bíróság módosította a szerződést, annak ellenére, hogy a felek között a Ptk. és az Ütv. előírásainak megfelelő módosítás nem jött létre. A Ptk. 205. § (2) bekezdése és 478. § (1) bekezdése szerint a megbízási díj a megbízási szerződés lényeges tartalmi eleme, az annak végleges leszállítására vonatkozó megállapodás hiányában szerződésmódosítás érvényesen nem jött létre. Hangsúlyozta, hogy a keresete az írásbeli megbízási szerződésen alapul, ezért a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a szóbeli megállapodás tartalmának bizonyítása az alperest terhelte volna. Az elsőfokú bíróság azért is tévesen értelmezte az Ütv. 23. § (2) bekezdését, mert olyan szóbeli megállapodás tartalmának bizonyítására kötelezte, amely alapján nem érvényesített igényt.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján kiadott tájékoztatásával ellentétesen az alperes helyett neki róta fel azon tény bizonyítatlanságát, hogy a megbízási díj 2009-ben módosult. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság kereseti kérelmeit nem az általa megjelölt sorrendben bírálta el. Kifejtette: a másodlagos kereseti kérelme alapjául szolgáló díjigényét teljes bizonyító erejű magánokirattal igazolta, azt az elsőfokú bíróság nem utasíthatta volna el. Rámutatott, hogy a szerződésükben a Ptk. és az Ütv. alkalmazását írták elő, és az Ütv. 23. § (1) bekezdésének megfelelően az írásba foglalásra vonatkozó kötelezettségüknek a megbízási jogviszony fennállása alatt következetesen eleget tettek, a szerződés valamennyi módosítását (összesen 15 alkalommal) írásba foglalták. A Ptk. 217. § (1)-(2), valamint 218. § (1) bekezdése alapján a kötelező alakiság megsértésével létrejött szóbeli megállapodás semmis, abból jogok és kötelezettségek nem származtathatók. Álláspontja szerint az alperes sem okirattal, sem **B. G.** tanúvallomásával nem bizonyította, hogy a díj csökkentésében állapodtak meg. Hangsúlyozta, hogy a fizetési haladék miatt számlázott kevesebbet, ezt a magatartását nem lehet a megbízási díj csökkentésére vonatkozó ráutaló magatartásként értelmezni. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság indokolatlanul rekesztette ki a bizonyítás anyagából **K. Gy.** és **Á. V.** tanúk vallomását, amelyek közvetett bizonyítékként értékelhetők lettek volna. A tanúk megerősítették azt a személyes előadását, hogy már 2009 nyarán tájékoztatta őket arról, hogy az alperes gazdasági helyzetének rendeződése esetén a teljes megbízási díja kifizetésére kerül majd sor. Hangsúlyozta, hogy az alperes indítványára meghallgatott **P. K.** cégvezető a cég pénzügyi kötelezettségvállalásait az

írásbeli szerződéseiből állapította meg, ebből következően tudomással kellett, hogy bírjon az írásbeli megbízása alapján fennálló díj igényéről is. Hangsúlyozta, hogy kötelmet a szerződés és nem a számla keletkeztet. **B. G.** tanúvallomásának értékelése során pedig a bíróságnak figyelembe kellett volna vennie a korábbi ügyvezető érdekeltségét abban, hogy a cégvezetése alatti időszakból további követelés az alperessel szemben ne legyen érvényesíthető. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a 2007. szeptember 29-i felmondási nyilatkozatának a tartalmát, illetve megbízási díja ezt követő, 2008. április 1-jén történt felemelését. Kiemelte: ennek oka az volt, hogy a megszüntetett irodahasználat kompenzálásával kapcsolatosan az alperes akkori ügyvezetője elfogadta érveit. A saját eljárása mindvégig jóhiszemű volt, ezzel szemben az alperes egyik vezetője sem figyelmeztette arra, hogy vitatná az írásbeli megbízási szerződés tartalmát és a hátralék megfizetésére vonatkozó igényét. Az alperes a szolgáltatásait továbbra is teljes körűen igénybe vette, vezetői pedig a cég kedvező pénzügyi eredményeit előle eltitkolták.

Kiemelte: az alperes ügyvédi munkadíj igényét áfa nélkül érvényesítette a perben, az elsőfokú bíróság az áfa megítélésével azon túlterjeszkedett, ezzel a Pp. 3. § (2) bekezdését megszegte. Külön kifogásolta azt is, hogy az alperes jogi képviselőjének megbízását az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (6) bekezdése alapján fennálló kötelezettsége ellenére nem adta át részére és arra nem tudott észrevételt tenni. Az alperes munkadíjigényét eltúlzottnak tartotta, különös tekintettel az elsőfokú eljárásban kifejtett ügyvédi tevékenységre.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Álláspontja szerint a felperes számlázási gyakorlata, valamint **B. G.** tanúvallomása alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felek a felperes díjának végleges csökkentésében állapodtak meg. A díjfizetés huzamosabb időre történő elhalasztása ugyancsak a megbízási szerződés módosítását jelenti, melyet – írásba foglalás hiányában – az Ütv. 23. § (2) bekezdése alapján fennálló kötelezettsége folytán a felperesnek kellett bizonyítania. Rámutatott, hogy az ügyvédi megbízási díj csökkentése a tartós jogviszony esetén nem életszerűtlen. Hivatkozott arra, hogy az Ütv. 23. § (2) bekezdésének különleges szabálya a Pp. általános szabályát lerontja, ezért a felperes bizonyítási teherre vonatkozó álláspontja téves. A felperes továbbá a saját felróható magatartása alapján kíván előnyt szerezni, amennyiben a társaság ügyvédjeként a szerződésmódosítás írásba foglalásának elmaradását kifogásolja. Utalt arra, hogy **B. G.** tanú cáfolta, hogy a felek a megbízási díj utólagos kompenzációjában, illetve annak feltételeiben megállapodtak. **Á. V.** és **K. Gy.** tanúk pedig csak azt a felperesi előadást tudták megerősíteni, hogy az alperes tartozik neki, amely azonban a kereseti követelést nem teszi jogszerűvé. Álláspontja szerint a pertárgyérték 10%-a + áfa összegének megfelelő ügyvédi munkadíj a gyakorlat szerint nem eltúlzott. Az ügyvédi munkadíjat a perben becsatolt ügyvédi meghatalmazás is tartalmazta. Azt ugyanakkor nem vitatta, hogy a jogi képviselője nem tartozik áfa-körbe, ezért a perköltség igénye áfa fizetésére nem irányult.

A Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelemben bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét, mert annak fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdése].

A fellebbezés részben megalapozott.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg ítéletében, hogy a felek között ügyvédi megbízás jött létre, melyre a Ptk. megbízási szerződésre vonatkozó szabályai [Ptk. 474-483. §] mellett az Ütv. rendelkezései voltak irányadók. Az Ütv. 23. § (1) bekezdése értelmében a megbízási szerződés akkor jön létre, ha a felek megállapodtak a megbízás tartalmában, a megbízási díjban és a várható költségekben. A (2) bekezdés szerint a megbízást írásba kell foglalni. A Ptk. 218. § (1) bekezdése szerint a megbízás írásba foglalásának kötelezettsége legalább a szerződés lényeges tartalmának

írásba foglalására vonatkozik. A megbízási díj a szerződés egyik lényeges tartalmi eleme, ezért annak módosítását is írásba kell foglalni, a fizetési haladéokban történő megállapodásra viszont az írásba foglalási kötelezettség nem terjed ki. Az Ítéletábrlának ezért alapvetően abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felek között létrejött-e a megbízási díj mértékére vonatkozó szerződésmódosítás.

A felperes előadása szerint megbízási díját az írásban kötött szerződés tartalmazta. A díj mértékére vonatkozó módosítás közöttük 2009 júliusában nem jött létre, az alperesnek csupán halasztást adott a megbízási díj egy részének megfizetésére. A felperes állításával szemben az alperes védekezésének lényege az volt, hogy a szerződést a megbízási díj lényeges tartalmi eleme vonatkozásában módosították úgy, hogy a felperes díját csökkentették. Ezt a tényt a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alperesnek kellett bizonyítania. A felperes helytállóan hivatkozott fellebbezésében arra, hogy az írásba foglalt megbízási szerződésen alapuló igényérvényesítésére figyelemmel, illetve a szóbeli szerződésmódosítás tényének bizonyítását megelőzően az Ütv. 23. § (2) bekezdése szabályának alkalmazása fel sem merülhet. Az elsőfokú bíróság a per 2015. június 30-án megtartott tárgyalásán helyesen tájékoztatta a feleket arról, hogy a megbízási díj csökkentésében történő megállapodás tényének a bizonyítása az alperest terheli. Ítéletében ugyanakkor a bizonyítatlanság következményét tévesen már a felperes terhére vonta le.

Az alperes álláspontja szerint a megbízási díj csökkentését a felperes számlázási gyakorlata mellett a korábbi ügyvezető, **B. G.** tanúvallomása is alátámasztotta. Az a tény azonban, hogy a felperes 2009 augusztusától kezdődően nem a teljes díjáról, hanem csupán 390.000 forint + áfáról állított ki számlákat, nem igazolta a változtatás átmeneti vagy végleges jellegét, ezért abból nem lehetett kétséget kizáróan olyan következtetést levonni, hogy díjának csökkentését a felperes tudomásul vette. **B. G.** tanúvallomása sem volt alkalmas a felek – szerződés lényeges elemének módosítására vonatkozó – kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozatának bizonyítására. A tanú – felperes előadásával egyező – vallomása szerint ugyanis kérésére a felperes beleegyezett abba, hogy 2009 augusztusától kezdődően a díja „hármassal kezdődjön”, azonban egyúttal azt is megerősítette, hogy ígéretet tett a felperesnek arra, hogy a cég anyagi helyzetének rendeződését követően a díját rendezik.

K. Gy. és **Á. V.** tanúk igazolták, hogy a felperes nem sokkal a **B. G.-el** folytatott megbeszélését követően nekik is úgy nyilatkozott, hogy csak átmenetileg számláz kevesebbet, a cég helyzetének rendezését követően nagyobb összegű díjköveteléssel fog élni az ügyvezetővel kötött megállapodása alapján. A tanúk vallomását az elsőfokú bíróság alaptalanul hagyta figyelmen kívül a bizonyítás eredményének mérlegelése során, a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján nem lett volna akadálya annak, hogy azokat a felperes saját kijelentésére vonatkozó bizonyítékként értékelje. A tanúvallomások szerint a felperes az alperes ügyvezetőjének a nyilatkozatát úgy értette, hogy egy későbbi időpontban a teljes díjhátraléka megfizetésére sor kerül. A rendezés szó használata egyaránt jelenthette ezt, vagy egy, a díj összegére vonatkozó újabb megállapodást. Figyelemmel azonban arra, hogy a huzamosabb ideje fennálló jogviszonyukban követett korábbi egységes gyakorlatnak megfelelően a megbízási díj összegét írásban nem módosították, a Ptk. 207. § (1) bekezdésének szabálya az alperesi nyilatkozat felperessel egyező értelmezésére adott alapot.

A perben lefolytatott bizonyítás eredménye tehát az ügyvédi megbízási szerződés egyik lényeges elemére vonatkozó szerződésmódosítás létrejöttét nem támasztotta alá, és a Pp. 3. § (3) bekezdése értelmében a bizonyítatlanságot az alperes terhére kellett értékelni. Az alperes védekezéséhez szükséges tény bizonyítása esetén ugyanis a Pp. bizonyításra vonatkozó szabályai voltak alkalmazandók, a felperes ügyvédi tevékenysége körében nem történt olyan mulasztás, amely a

használt kifejezés kétértelműségéből eredő bizonytalanság terhére való értékelését lehetővé tette volna. A díj mértékére vonatkozó szerződésmódosítás hiányában a felperes ügyvédi munkadíja meg nem fizetett részére a 2001. szeptember 1-jén módosított és egységes szerkezetbe foglalt szerződés 3./ pontjának, illetve a 2008. március 20-án kelt módosításnak megfelelően tarthatott igényt. Ezek szerint a díj évenkénti emelésének időpontját a felek az alperes alkalmazottainak béremeléséhez köthették, és a díj az ügyvédet a számla kiállítása ellenében illette meg. A perben lefolytatott bizonyítás alapján nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani, hogy az alperes alkalmazottainak fizetése 2009. óta az egyes években emelkedett-e és mikor. Ezeknek a körülményeknek a bizonyítása nélkül pedig a felperest nem a KSH által közölt infláció arányában növelt, hanem csupán az utolsó írásbeli módosításban rögzített 676.500 forint + áfa összegű díj illette meg.

A 2009. augusztus 1. és 2014. november 30. közötti időszakban (64 hónap) az alperes havi 390.000 forint + áfa díjat fizetett meg, a felperes ezért a fennmaradó 18.336.000 forint (64 x 286.500 forint) + áfa díjra tarthatott igényt. A felperes csak 2015 januárjában állított ki számlát a peresített időszakra eső hátralékos ügyvédi munkadíjáról, amelyet így az Áfa törvény 55-56. §-a értelmében egységesen 27% áfa terhelte. Ennek megfelelően a jogos követelésének tökeösszege 23.286.720 forintot tett ki. A másodfokú tárgyaláson a felperes úgy nyilatkozott, hogy a kiállított és az alperes által visszaküldött számlát felmutatni vagy becsatolni nem tudja, a keresetlevele F/9. és F/10. számú mellékletét képező okiratok azonban igazolták, hogy a számla kiállítása 2015. január 13-ig megtörtént. A felperes ezért ettől az időponttól kezdődően tarthatott igényt a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatra.

A felperes határozatlan ideig, a cég anyagi helyzetének rendeződéséig engedett a megbízási díja fizetésére halasztást az alperesnek. Az alperes nem bizonyította [Pp. 164. § (1) bekezdése], hogy a gazdasági helyzetének javulását 2014 júliusát megelőzően a felperes tudomására hozta. Ennek hiányában az addig eltelt időben felmerült díjkülönbözetre vonatkozó követelését a felperes a 2014. július 21-én kelt felszólításával tette esedékessé [Ptk. 298. § b) pont]. Fizetési felszólítását azért lehetett ilyen joghatás kiváltására alkalmasnak tekinteni, mert abban a felperes a szerződése alapján járó díjából elmaradt kifizetések teljesítését kérte, ezzel egyértelműen megjelölte azt a jogviszonyt, melyből a követelése eredt, és beazonosítható módon körülírta követelése összegét is. A Ptk. 326. § (1) bekezdése szerint az elévülési idő folyása csak ebben az időpontban kezdődött meg, ezért az alperes elévülési kifogása nem volt megalapozott. Megjegyzi az Ítéltábla, hogy az alperes első ízben 2009. augusztus hónapban nem fizette meg teljes egészében a szerződésben megállapított díjat, melyhez képest a felperes öt éven belül küldött írásbeli felszólítása a Ptk. 327. § (1) bekezdése szerint egyébként is megszakította volna a követelés elévülését.

A kifejtettek értelmében 77%-ban pernyertes felperest az Ítéltábla mentesítette a perköltség fizetése alól, és a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján az alperest kötelezte a felperes 1.397.200 forint lerótt kereseti illetékből, valamint 860.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjából álló elsőfokú perköltsége megfizetésére. Mindezeknek megfelelően pedig a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta.

A felperes fellebbezése nagy részben eredményre vezetett, ezért a másodfokú eljárásban felmerült költségéből az Ítéltábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján az alperest 1.862.900 forint lerótt fellebbezési illeték és 340.000 forint + áfa ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelezte.

Budapest, 2016. augusztus 30.

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s. k.

dr. Csóka István s. k.

előadó bíró

a tanács elnöke

s. k.

dr. Lente Sándor

bíró